

(המשך מעמוד 27)

כהרגלו היה אריק לבוש בחליפה וענב עניבה. הוא נשא נאום נרגש שנע בין המכה בבגין לבין התנגדות למדיניותו. תוך בין מישפט מישפט העיף אריק מבט לעבר בגין, כדי לבדוק את תגובותיו. סיכום נאומו של אריק היה שלב נוסף בנדרת דיעותיו בחודשים האחרונים, ור הפעם — לטובתו של בגין. אולם הקהל לא הניח לאריק לעבור סיבוב זה בשקט: "זכור את שלומציון!" צעק לעברו. "אריק,

תו, ולשמעו נדמה היה כאילו בגין איר מר: "אילו חי בן-אליעזר היום, היה הכל אחרת." בהתכוונו לאופוזיציה הפנימית שר קמה נגדו במפלגתו. יהודית בן-אליעזר, אשה מטופחת נשאה נאום שקט מהכתב, אך אמרה דברים כי דורבנות. ותקי חרות גם הנאמים ביר תר לבגין, לא העזו להפריע לה. היא תקי פה את בגין, בשמה ובשם בעלה, כשמדי פעם היא נעזרת גם בשמו של זאב ז'בוטינסקי. יהודית בן-אליעזר לא חסה

שומר ראש מזוכך כביצים על חשבון מי הנקיף?

לך, וציפורי ענה: "עם היושבראש, או בלי היושבראש!" ארנס הסמיק מחימה. הוא קם, שיסע את דבריו של ציפורי והודיע לו: "תחליט אם אתה מדבר עם רשותו של היושבראש, או בלעדית. אם אתה מדבר בלי רשות, לא תמשיך לדבר." ציפורי התנצל. כשסיים את נאומו, מיהר ציפורי לכתוב על פיסת-קרטון את מילת הקסם הבית"רית "הדר", והציב אותה על שולחן בימת הנר שיאות, מול עיני הקהל. התגובה: "תפנה את השלט לעצמך!" כל אותה עת ישב בגין בשקט. מי שר אינו מכיר אותו ראה בגין מובס, שידידיו מתנפלים עליו בזה אחר זה ותומכיו, כמו עזר וייצמן שותקים, או כמו אריק שרון וציפורי — מגמגמים. מי שמכיר אותו ידע כי בגין שאנו, זומם ומתכונן. לזיכרון נרשמו יותר מ-50 משתתפים. גאולה כהן, שוויתרה על מקומה הרביעי ברשימה למען באדר, הוצבה רק במקום ה-24 ברשימה. כעבור 11 נאומים, אחרי שהתייעץ שעה ארוכה עם בגין ואחרי שנאם בעצמו, הוטלה הפצצה: הנאומים נסתיימו. בגין יסכם, ואחר-כך כולם יילכו.

כמו בימים

הטובים

אולה כהן והסידרה השתוללו מי זעם על שרומו. בנאומו פרק א' הבר טיה להם בגין כי עד לשיבת הממשלה יוכל המרכז ההחליט — ואילו עתה לא ניתן למרכז לדבר כמעט כלל. כמה עשרות מחסידיו של בגין, שישבו בשקט עד לי אותו רגע, התארגנו. כעל-פי הסכם מוקדם, יוצרו שלוש שורות של כיסאות סביב הבמה. כדי שלא לאפשר לגוש של גאולה כהן להתפרץ לעבר הבמה. כשהוא נשמר על-ידי שומר-ראשו מוכי תמי הביצים ועל-ידי חברי המשפחה הי לוחמת שניצבו סביבו כחומה חיה, נשא בגין את הפרק השני של נאומו. רק עתה התברר כי בגין של פרק א' היה חלש בכוונה-תחילה. היה זה מסוג הנאומים שר בהם התמחה בגין ב-30 השנים האחרונות. "למה עלי לספוג עלבונות ולשמוע את ב"ת-ו"ר-יג"מ-לדל"ת?" קרא. "האם אני צריך להמשיך? חייב להמשיך? יכול ל-המשיך?" ביקש בגין את רחמיו ואהדתו של הקהל הוותיק שלו. "אני לא רוצה שינציאו מכאן אף אחד. אם יהיו הפרעות, אני יורד ונוסע לירושלים". איים, והמשיך: "אני מבקש את אמונכם. אם לא, אצטרך להסיק את הי מסקנות." חרות כולה נבהלה. ראשי הי מגדלים והצועקים הרכינו ראש. הם ידעו כי הפסידו עוד קרב אחד. וכדי להיות בטוח, סיים בגין בהנפת ידיים ובהרמת-קול: "צבא ישראל ביהודה, שומרון ועזה לנצח! ירושלים עיר אחת!" התוצאה הייתה בלתי-נמנעת: 306 תמכו בראש-הממשלה — 51 התנגדו לו.

ציפורי נאלץ

להתנצל

אימו שר באדר היה מעשה-אמן. הקהל כולו קם על רגליו ומחא לו כפיים בהתרגשות רבה. כשהוא סיים בר אומרו: "אני כבר עוד מעט בן 78, ויכול מאד להיות שזר הפעם האחרונה שאני מר-בר אליכם, אבל הייתי מוכרח להגיד את האמת שלי. אני בטוח שאם יידי, מנחם, היה אומר לכם אותן המילים בכישרון הרתורי שלו, הייתם משתכנעים פיימאה. חבל שהוא לא אומר מילים אלה." ההיפך הגמור מנאומו של באדר היה זה של סגן שר-הביטחון, מרדכי ציפורי. ציפורי, אגרסיבי ולא-נעים, הצליח להר-גיו את הכל, אפילו את השר שלו, עזר וייצמן, שישב לא הרחק משם. הוא אקר כי לדעתו, אלה שמתנגדים לבגין לא לחמו כלל במלחמות ישראל. אחר-כך גילה כי הוא פעיל בתנועה כבר 40 שנה. רק ערב הבחירות האחרונות השתחרר ציפורי מ צה"ל, באדרת ת"אלוף, כאשר משרתים בצה"ל, אמר, "אסור להיות חברים בתנועה פוליטית".

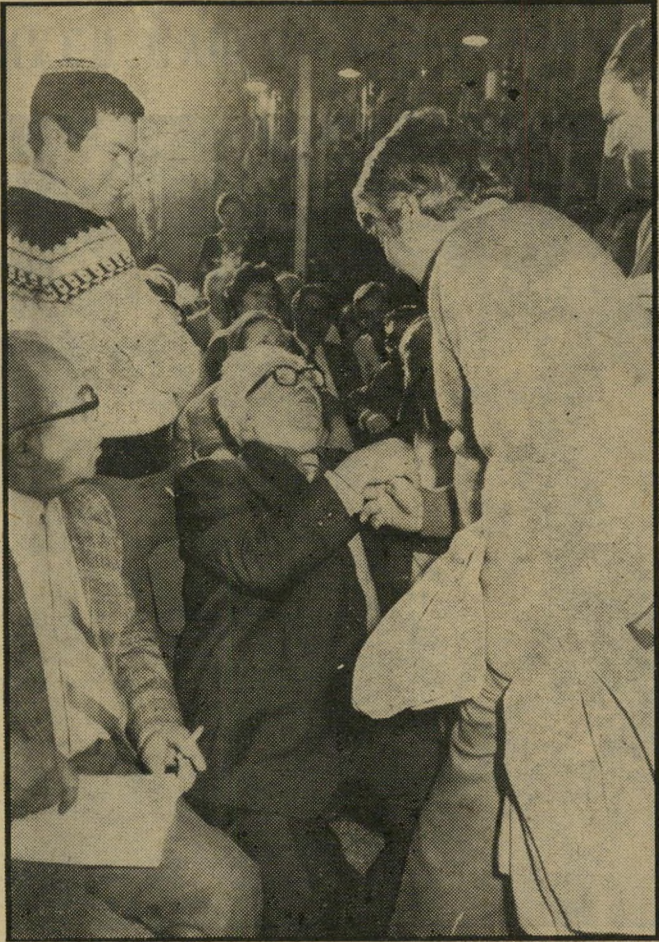
ציפורי הצליח להרגיז אפילו את יושבי ראש הישיבה, הפרופסור ארנס. כשקרא לעברו מישחו מהקהל, "תגמור כבר!" השיב: "אל תדאג, אני אגמור." מישוה אחר קרא לעברו: "אם היושבראש ירשה

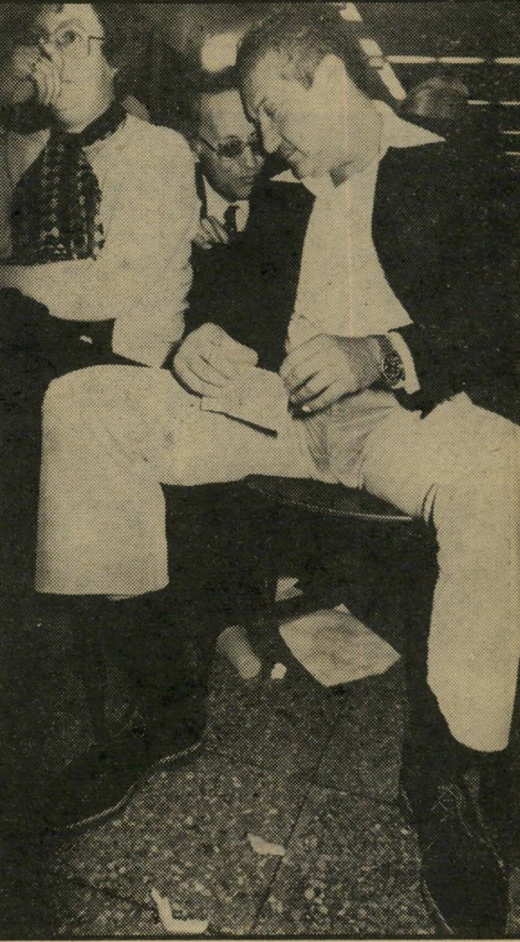
ציפורי ושלטי-האתרעה שצייר לעצמו הלוחמים לא שירתו בצה"ל

על ידיו של בעלה המנוח. אחרי שחשפה את חולשות תוכניתיה, היא תקפה את התרפסותו בפני הנשיא קארטר. כשסיימה פרק זה, רמזה לחוסר-נאמנותו של בגין לעקרונות המקודשים לו ולבעלה, ובסיימה זאת, חשפה את מחדליו של בגין במהלכים הטאקטיים היומיומיים במהלך המשא-והמתן. כל אותה עת ישב בגין, כשפניו נעווים וקפואים. כשסיימה בן-אליעזר את נאומה פרץ שוב מחול-השדים של קריאות-הביניים וצעקות-הנאצה לעבר בגין. דוברו של בגין, שלמה (נקד"ך) נקדימון, עבר בין העיתונאים ו ניסה לשכנע אותם, כי למעשה, המפרי

אתה יכול לגמור, כבר צילמו אותך!" "זכור את הדם שנשפך במלחמות! אסור לוותר על הכל!" באחת השורות האחרונות ישבה לילי שרון, לידה עוזרו של אריק מוטי תג'ר ומצידה האחר אשה יפה, אראלה קיש, אשתו של המהנדס מיכאל קיש, בנו של מי שהיה הבריגאדיר קיש. הנאום הבא היה, לגבי בגין, חווייה קשה בהרבה מדמות המפגין שניתלה על מכוניו תו ומן הביצים שהוטלו לעברו. הנואמת הייתה יהודית בן-אליעזר, אלמנתו של ידידו הקרוב ביותר של בגין, אריה בן אליעזר. פעמים רבות בחודשים האחרונים צייטט בגין מדיכרי בן-אליעזר, הזכיר אר

באדר מקבל ברכות ממתנגד כן להרגיז את בגין

וייצמן מקשיב למתנגד לא להרגיז את ארנס